

Arrest

nr. 254 716 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. GASPART en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2019.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 9 oktober 2020, tweede verzoekster op 7 oktober 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. M. P. J. F., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 31 januari 2000 geboren te zijn in San Antonio del Mosco (San Miguel). U hebt een relatie met S. E. P. E. (CGVS 19/24290, OV 8.926.849). Jullie woonden in de kolonie Notificacion Conacaste in Canton Palacios, Oratorio De Concepcion (Cuscatlan). U baatte een molen uit in de Notificacion Santa Maria, op tien minuten van jullie huis. De molen stond vlakbij het huis van uw ouders.

Op 8 april 2019 werd op jullie deur geklopt door J. R., alias C.. Hij overhandigde u een telefoon. U werd opgedragen vanaf dat moment 25 dollar renta per week te betalen en gunsten te verlenen als zij die nodig hadden. U stemde in. Het was altijd C. die de renta kwam innen. In juni zakte de omzet van de molen, jullie betaalden de renta niet meer op tijd. Jullie betaalden twee, drie dagen te laat, C. werd kwaad als u te laat betaalde.

Op 17 juli werd de renta verhoogd naar 50 dollar per week, omdat u zo vaak te laat betaalde. De molen werd jullie enige inkomstenbron en daarvan moest de renta betaald worden. Begin augustus besloten jullie het land te verlaten. Jullie bleven renta betalen opdat de bende niets zou vermoeden

Op 2 oktober betaalde u de laatste keer renta. Diezelfde dag vroegen ze een gunst, u moest iemand met renta en wapens transporteren naar Guayabal. U weigerde. Ze bedreigden jullie met de dood, u kreeg een week om te verdwijnen. Jullie doken onder bij een tante in San Jose Guayabal (Cuscatlan). Daar bleven jullie nog drie dagen tot jullie op 5 oktober 2019 naar België vertrokken. Een dag later kwamen jullie hier aan. Op 14 oktober 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort en identiteitskaart. Screenshots van berichten van M. A., foto's van de pick-up en de molen, de circulatievergunning van de pick-up en nieuwsartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart te vrezen dat u en uw partner vermoord zullen worden door de bende 18 revolucionarios (CGVS, p. 14, punt 161 en 163) omdat u daar weg bent en geen renta meer betaalt (CGVS, p. 16-17, punt 196-198). Toen u ook weigerde hen een gunst te verlenen (CGVS, p. 14, punt 160), bedreigden ze u en wilden ze u daar weg (CGVS, p. 17, punt 201).

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om*

internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts kunnen uw verklaringen over uw problemen met bende 18 niet overtuigen. Zo bent u incoherent over de aard van uw problemen met deze bende. Toen u de rit weigerde uit te voeren op 3 oktober kreeg u een week de tijd om **te verdwijnen**, als u thuis bleef zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 14, punt 160). U herhaalt : “Toen ik dat weigerde hebben ze mij met de dood bedreigd en gezegd **dat ik weg moest van die plaats**. Dat ze me zouden vermoorden als ik daar nog zou zijn (CGVS, p. 17, punt 201).” U stelt dat de bende u weg wilde uit die wijk, als u níet wegging zou u vermoord worden. Later, echter, verklaart u te denken dat u in El Salvador vermoord zal worden **net omdat u die plek hebt verlaten** (CGVS, p. 16, punt 196). Nog later zegt u dat de bendeleden u willen vermoorden omdat u bent gestopt met de molen, **omdat u die plaats hebt verlaten** en omdat u de rit die zij vroeger niet uitgevoerd hebt (CGVS, p. 19, punt 224). Met die twee uitspraken suggereert u dan weer dat ze u net willen vermoorden omdat u weg bent. Nog later verklaart u dat de bende op zoek is naar jullie omdat zij denken dat jullie een aangifte hebben gedaan (CGVS, p. 21, punt 258-259). Dat leidt u af uit “de manier waarop ze dat bericht schreven (CGVS, p. 22, punt 264)”. Algemeen dient te worden vastgesteld dat u onsamenhangende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de redenen waarom de bende jullie viseert en dus over uw asielmotieven. Dit doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Uw verklaringen met uw problemen met bende 18 rijmen ook niet met informatie over het bendegeweld in El Salvador. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat mensen die renta moeten betalen voortdurend lastig gevallen worden, wie weigert te betalen wordt vermoord. De vraag naar renta omvat een impliciete bedreiging voor het slachtoffer en zijn familie. Hoe langer er niet betaald wordt, hoe groter het risico wordt. Uiteindelijk worden ook familieleden bedreigd. Voorts kan het volgende worden gelezen: “Codigo of bencodecode dicteert hoe iedereen die geassocieerd is met de bende zich moet gedragen. Zij willen controle, gehoorzaamheid, stilte. Als dat niet gebeurt zullen ze u vermoorden.” Stricte volgzzaamheid is ook vereist van de mensen die leven op het territorium van de bende. De absolute vereisten zijn gehoorzaamheid en “zien, horen en zwijgen” en te voldoen aan hun eisen. Het leven van de bendeleden en de burgers wordt geraakt door alles van avondklok tot regels die kledij en haartooi bepalen, en elke overtreding – echte of vermeende – wordt gestraft met een ernst die de bende overeenkomstig het “vergrijp” vindt. Verraad is strafbaar met de dood, terwijl verzet geweld kan uitlokken om gehoorzaamheid te verkrijgen of een doodsb bedreiging.” Het gebruik van geweld door bendeleden is een alledaags gegeven: “potentiële leden plegen gewelddadige feiten om te worden overwogen voor lidmaatschap en uiteindelijke toegang tot de bende; zij worden vervolgens geslagen in het toegangsritueel dat meer dan een permanent getekend heeft; zij klimmen op in de bende door “werk te doen” en “engagement” te tonen, eufemismen voor geweldpleging in naam van de bende”.

Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat bende 18 u zou zoeken. Uw broers, zussen en ouders wonen samen in een huis in de Notificacion Santa Maria (CGVS, p. 4, punt 23-27). Hun huis ligt op tien à 25 meter van de plaats waar u met de molen werkte, heel dichtbij dus (CGVS, p. 11, punt 133-135). U verklaart verder dat uw ouders niet benaderd geweest zijn en de bende niet naar jullie gevraagd heeft (CGVS, p. 5, punt 44 en 47 en p. 21, punt 255-256 en CGVS, 19/24290, p. 18, punt 209). Zij hebben geen problemen met de bende (CGVS, p. 10, punt 123). Ook de grootouders van uw partner, jullie woonden naast hen (CGVS, p. 7, punten 72-75 en CGVS, 19/24290 p. 6, punt 59), zijn niet benaderd

geweest (CGVS, p. 7, punt 78 en p. 21, punt 257 en CGVS, 19/24290, p. 5, punt 36 en p. 18, punt 208) en hebben geen problemen met de bende (CGVS, p. 10, punt 124). Gevraagd waarom de bende uw ouders of schoongrootouders niets doet, verklaart u: "Omdat zij problemen hebben met ons. Zij zoeken de mensen die niet hebben samengewerkt met hen. Zij hebben niets verkeerd gedaan (CGVS, p. 22, punt 266)." Die uitleg kan geenszins verklaren dat niemand van hen benaderd werd. Bovendien rijmt uw uitleg niet met de beschikbare informatie over de *modus operandi* van bendes in El Salvador. Dat niemand van uw familie problemen heeft gekregen met bende 18 doet er ernstig aan twijfelen dat zij daadwerkelijk op zoek zijn naar u en uw partner om jullie, zoals u vreest, te vermoorden.

In juni gingen de zaken minder en gebeurde het dat u de renta twee à drie dagen te laat betaalde. U hebt vaak te laat betaald (CGVS, p. 17, punt 206-207). Soms waren zij dan kwaad en zeiden ze dat het de laatste keer was dat u te laat betaalde (CGVS, p. 13, punt 156). Gevraagd wat C. zei als hij de renta kwam innen en u niet betaalde, verklaart u: "Hij werd dan kwaad en zei dan, dat dat de laatste keer was dat we te laat mochten betalen (CGVS, p. 17, punt 205)." Gevraagd of u ooit met de dood bedreigd bent, vermeldt u enkel de berichten die u kreeg op 3 oktober. U bevestigt dat u, doorheen uw problemen, enkel dan met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 17, punt 199-203). C. werd kwaad als u hem niet op de afgesproken dag betaalde, u vroeg hem dan om later terug te komen, hij ging akkoord (CGVS, p. 17-18, punt 208-210). U verklaart dat zij niets serieuzer ondernamen, omdat zij belang hechtten aan het geld. Ze werden wel boos om de vertragingen. Gevraagd of ze naast het boos worden, nog iets deden, verklaart u: "Nee. Ze dreigden er enkel mee dat dat de laatste keer was dat ik te laat mocht betalen (CGVS, p. 18, punt 215-217)." Gevraagd of er ooit gevolgen waren voor het laattijdig betalen, verwijst u louter naar jullie eigen beslissing om uw partner te laten stoppen met haar werk (CGVS, p. 18, punt 211)." Uw partner verklaart dat zowel u als zijzelf met de dood bedreigd werden door de vertragingen. Zij deden jullie echter niets, omdat zij het geld wilden (CGVS, 19/24290, p. 15-16, punt 174-178). Het beeld dat jullie schetsen, als zouden jullie over een periode van maanden zeer vaak te laat betalen, zonder gevolgen, is uiterst vreemd gezien de informatie over de almacht en het veelvuldige gebruik van geweld door de bendes in El Salvador. Dat C. telkens met lege handen weggestuurd werd, enkel boos werd maar dan akkoord ging om enkele dagen later terug te komen, kan evenmin overtuigen en rijmt in geen geval met deze informatie.

Uw vader is landbouwer. Zijn oogst dient enerzijds voor persoonlijk gebruik, maar wordt ook verkocht (CGVS, p. 11, punt 140-144). Hij moet geen renta betalen (CGVS, p. 15, punt 177). Het is enigszins opmerkelijk dat uw vader geen renta moet betalen voor zijn landbouwactiviteiten, maar u dat wel moest voor uw molen. U verklaart dat landbouwbedrijven geen renta moeten betalen (CGVS, p. 14, punt 174). Gevraagd waarom u dat wel moest doen, antwoordt u: "Omdat wij een molen hadden (CGVS, p. 14, punt 175). Gevraagd waarom u renta moest betalen, maar uw vader niet, antwoordt u dat hij niet bij hem thuis verkoopt, geen eigen winkel heeft, maar de goederen ergens naartoe brengt (CGVS, p. 15, punt 178). Landbouwbedrijven verkopen hun producten in zakken. U moest renta betalen omdat mensen naar uw molen kwamen om producten te kopen (CGVS, p. 14, punt 176). Uit informatie blijkt dat afpersing voorkomt in rurale gebieden. Een rapport uit 2019 geeft voor El Salvador de suiker en koffie productie als voorbeelden van sectoren die afgeperst worden. Dat er bij jullie een bende aanwezig is die renta eist van de molenaar, maar niet van de landbouwer ernaast, is toch opmerkelijk. Uw verklaringen over de reden waarom u gevisieerd werd maar uw vader niet zijn weinig overtuigend. Dat er aan de mensen die de molen voor u uitbaten geen renta werd gevraagd (CGVS, p. 14, punt 167), is des te opmerkelijker en doet verdere vragen rijzen.

Bovendien vallen deze verklaringen moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen waaruit u net redeneert dat u niet had kunnen verwachten renta te moeten betalen voor een . U wist dat winkels dat wel deden (CGVS, p. 14, punt 167-170). Voor uw partner geldt hetzelfde (CGVS, 19/24290, p. 13, punt 137-141). Gevraagd waarom u niet verwacht had renta te zullen moeten betalen en erop gewezen dat u wist dat handelszaken dat wel deden, antwoordt u: "In het begin zag ik hoe zij geld vragen aan mensen die binnenkwamen. Of aan mensen die water en Coca-Cola verkochten. Ik zag hoe ze geld vroegen aan hen, maar ik had nooit gedacht dat zij het aan ons zouden vragen (CGVS, p. 14, punt 171)." De bende 18 *revolucionarios* is aanwezig in de *Notificacion Conacaste*, waar u woonde, en de *Notificacion Santa Maria*, waar u werkte (CGVS, p. 8, punt 96-98). Bovendien wist u dat alle winkels er renta moesten betalen. Dat u gezien die elementen niet verwacht had renta te zullen moeten betalen toen u een onderneming oprichtte, is weinig aannemelijk en doet vragen rijzen.

Op 2 oktober kwam C. de renta ophalen. Hij zei dat u facebook in de gaten moest houden. Dat u een rit moest maken (CGVS, p. 21, punt 252). Op 3 oktober kreeg u een bericht (CGVS, p. 14, punt 160), ze wilden dat u iemand met renta en wapens vervoerde naar Guayabal. Allereerst roept het ernstige

vragen op dat de bende haar criminele plannen zou meedelen via Facebook aan iemand die allerminst met hen wil samenwerken en dan ook alle redenen heeft om deze informatie met de politie te delen.

Voorts is het opmerkelijk dat u hen openlijk weigerde en hiermee niet alleen uw eigen leven maar ook dat van uw familieleden in gevaar bracht. U verklaart hierover: "Ja, ik heb geantwoord. Ik heb gezegd dat ik die rit niet zou doen, dat ze mij met rust moesten laten en mij moesten laten werken (CGVS, 18-19, punt 221-222)." Gevraagd of u niet bang was zo tegen een bendelid te spreken, antwoordt u "Ja, ik had schrik om dat te doen. Maar daarna kreeg ik dat bericht. Ik denk dat ze me daarom hebben bedreigd. Omdat ik die rit niet wou doen. En dat ik moest verdwijnen van die plek. (CGVS, p. 19, punt 223)." Dit verklaart geenszins waarom u zo nodig hen kwaad maakte door hen openlijk te weigeren. Dit gedrag is nog opmerkelijker gezien u reeds op het punt stond het land te verlaten en reeds was ondergedoken bij uw tante. In augustus hadden jullie al besloten het land te verlaten, de vliegtickets werden op 4 september gekocht (CGVS, p. 13, punt 158). U weet dus al dat u op 5 oktober het land gaat verlaten. Op 3 oktober, om 21 uur kwamen jullie aan bij de tante van uw partner. Uit de berichten van M.A. die u neerlegt, blijkt dat u in de vroege ochtend van 4 oktober, meer dan 24 uur na zijn eerste bericht, antwoordde op de berichten. Dat u dat doet, goed wetende dat u de dag daarna toch vertrekt en toch al ondergedoken zit, en hiermee alleen maar uw familie in gevaar brengt – zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg weet te bieden – is zeer opmerkelijk en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gevraagd van wie de berichten kwamen, noemt u A. R., u spelt zijn achternaam. U verklaart dat u zijn naam enkel kent via deze berichten. U hebt hem nooit gezien (CGVS, p. 19, punt 225-230). De afzender van de berichten die u neerlegt, heet M.A.. Dat u niet weet door wie u precies bedreigd werd, hoewel u zelf die berichten neerlegt is zeer opmerkelijk en doet vragen rijzen.

Op 19 juni stopte uw vriendin met werken (CGVS, p. 18, punt 212). Juni was de periode waarin de molen minder goed draaide en het moeilijker werd de renta op tijd te betalen (CGVS, p. 13, punt 156). Dat zij net dan stopt met werken, is opmerkelijk. Ze deed dat omwille van de schrik die jullie hadden dat haar iets zou overkomen als jullie te laat betaalden. Ze is gestopt omdat ze steeds meer gestresseerd en gedesillusioneerd geraakte (CGVS, p. 20, punt 241-242). Zij verklaart zelf dat jullie zenuwachtig waren en er niet over nadachten (CGVS, 19/24290, p. 17, punt 186). Het was al moeilijk om de renta (op tijd) te betalen, dat uw vriendin net dan stopt met werken, is opmerkelijk. De uitleg dat jullie schrik hadden dat haar iets zou overkomen omdat jullie te laat betaalden en dat zij stress had, kan niet overtuigen.

Jullie verbleven de laatste twee dagen in de Colonia Nao in San Jose Guayabal, bij een tante van uw vriendin (CGVS, p. 14, punt 160 en p. 23, punt 276). Dat jullie niet weten welke bende daar aanwezig is (CGVS, 19/24290, p. 18, punt 214), hoewel jullie naar daar vluchten door bedreigingen van een bende, doet vragen rijzen.

In maart 2020 kreeg u nog een bericht. Deze keer van J.R., alias C. (CGVS, p. 16, punt 185-186). "Hij zei dat hij ging achterhalen waar wij naartoe zijn gegaan. Hij zei dat we naar de VS waren gegaan. Als de migratiedienst ons terugstuurt naar ons land. Dat ze ons zouden zoeken en zouden vinden (CGVS, p. 21, punt 260). Uw vriendin legde het bewuste bericht neer. Er staat niets in over de VS of over de migratiedienst. Mexico wordt er wel in vermeld. Opnieuw lijkt u de inhoud niet te kennen van stukken die u neerlegt om uw asielrelaas te staven. Bovendien werd dit bericht in maart van dit jaar verstuurd. Meer dan vijf maanden na uw vertrek. Wat op zich ook vragen doet rijzen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. De nieuwsartikelen die u neerlegt zijn niet relevant voor uw persoonlijke verhaal. De circulatievergunning van de pick-up is evenmin relevant. Uit de foto's van de pick-up en de molen kan niets afgeleid worden dat uw relaas kan herstellen. De berichten van M.A. zijn deels besproken (cf. supra). De authenticiteit van die berichten kan niet nagegaan worden. Documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Zij kunnen echter geen ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. P.E. S.E., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 19 februari 1997 geboren te zijn in Oratorio De Concepcion (Cuscatlan). U hebt een relatie met J. F. M. P. (CGVS 19/24185, OV 8.926.857). Jullie woonden in de kolonie Notificacion Conacaste in Canton Palacios, Oratorio De Concepcion (Cuscatlan). U werkte zo'n drie en een half jaar als klusjesvrouw, schoonmaakhulp en onthaalmedewerkster voor een bedrijf in Soyapango (San Salvador). Daarnaast studeerde u business management. F. baatte een molen uit in de Notificacion Santa Maria, op tien minuten van jullie huis.

Op 8 april 2019 werd op jullie deur geklopt door J.R., alias C.. Hij overhandigde F. een telefoon. F. werd opgedragen vanaf dat moment 25 dollar renta per week te betalen, voor de molen. Hij stemde in. Jullie betaalden elke woensdag de renta, C. kwam die innen. In juni zakte de omzet van de molen, jullie betaalden de renta niet meer op tijd. Jullie betaalden twee, drie dagen te laat, F. werd daardoor bedreigd.

Op 19 juni stopte u met werken, de molen werd jullie enige inkomstenbron en daarvan moest de renta betaald worden. Op 17 juli waren jullie op nieuw te laat met de renta-betaling. Die dag werd de renta verhoogd naar 50 dollar per week. Begin augustus besloten jullie het land te verlaten.

Op 2 oktober kwamen de bendeleden de renta innen. Ze zeiden tegen F. dat hij nog berichten zou krijgen op facebook. Een dag later werd hem in die berichten gevraagd personen naar Llano Grande te brengen. Als hij weigerde zouden ze jullie vermoorden. Jullie doken onder bij een tante in San Jose Guayabal (Cuscatlan). Daar bleven jullie nog drie dagen tot jullie op 5 oktober 2019 naar België vertrokken. Een dag later kwamen jullie hier aan. Op 14 oktober 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort en identiteitskaart. Jullie vliegtickets en een screenshot van een bericht van J.R..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man partner J. F. M. P. (CGVS 19/24185, OV 8.926.857). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart te vrezen dat u en uw partner vermoord zullen worden door de bende 18 revolucionarios (CGVS, p. 14, punt 161 en 163) omdat u daar weg bent en geen renta meer betaalt (CGVS, p. 16-17, punt 196-198). Toen u ook weigerde hen een gunst te verlenen (CGVS, p. 14, punt 160), bedreigden ze u en wilden ze u daar weg (CGVS, p. 17, punt 201).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend.

Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts kunnen uw verklaringen over uw problemen met bende 18 niet overtuigen. Zo bent u incoherent over de aard van uw problemen met deze bende. Toen u de rit weigerde uit te voeren op 3 oktober kreeg u een week de tijd om **te verdwijnen**, als u thuis bleef zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 14, punt 160). U herhaalt : “Toen ik dat weigerde hebben ze mij met de dood bedreigd en gezegd **dat ik weg moest van die plaats**. Dat ze me zouden vermoorden als ik daar nog zou zijn (CGVS, p. 17, punt 201).” U stelt dat de bende u weg wilde uit die wijk, als u níet wegging zou u vermoord worden. Later, echter, verklaart u te denken dat u in El Salvador vermoord zal worden **net omdat u die plek hebt verlaten** (CGVS, p. 16, punt 196). Nog later zegt u dat de bendeleden u willen vermoorden omdat u bent gestopt met de molen, **omdat u die plaats hebt verlaten** en omdat u de rit die zij vroeger niet uitgevoerd hebt (CGVS, p. 19, punt 224). Met die twee uitspraken suggereert u dan weer dat ze u net willen vermoorden omdat u weg bent. Nog later verklaart u dat de bende op zoek is naar jullie omdat zij denken dat jullie een aangifte hebben gedaan (CGVS, p. 21, punt 258-259). Dat leidt u af uit “de manier waarop ze dat bericht schreven (CGVS, p. 22, punt 264)”. Algemeen dient te worden vastgesteld dat u onsamenhangende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de redenen waarom de bende jullie viseert en dus over uw asielmotieven. Dit doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Uw verklaringen met uw problemen met bende 18 rijmen ook niet met informatie over het bendegeweld in El Salvador. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat mensen die renta moeten betalen voortdurend lastig gevallen worden, wie weigert te betalen wordt vermoord. De vraag naar renta omvat een impliciete bedreiging voor het slachtoffer en zijn familie. Hoe langer er niet betaald wordt, hoe groter het risico wordt. Uiteindelijk worden ook familieleden bedreigd. Voorts kan het volgende worden gelezen: “Codigo of bencodecode dicteert hoe iedereen die geassocieerd is met de bende zich moet gedragen. Zij willen controle, gehoorzaamheid, stilte. Als dat niet gebeurt zullen ze u vermoorden.” Stricte volgzzaamheid is ook vereist van de mensen die leven op het territorium van de bende. De absolute vereisten zijn gehoorzaamheid en “zien, horen en zwijgen” en te voldoen aan hun eisen. Het leven van de bendeleden en de burgers wordt geraakt door alles van avondklok tot regels die kledij en haartooi bepalen, en elke overtreding – echte of vermeende – wordt gestraft met een ernst die de bende overeenkomstig het “vergrijp” vindt. Verraad is strafbaar met de dood, terwijl verzet geweld kan uitlokken om gehoorzaamheid te verkrijgen of een doodsb bedreiging.” Het gebruik van geweld door bendeleden is een alledaags gegeven: “potentiële leden plegen gewelddadige feiten om te worden overwogen voor lidmaatschap en uiteindelijke toegang tot de bende; zij worden vervolgens geslagen in het toegangsritueel dat meer dan een permanent getekend heeft; zij klimmen op in de bende door “werk te doen” en “engagement” te tonen, eufemismen voor geweldpleging in naam van de bende”.

Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat bende 18 u zou zoeken. Uw broers, zussen en ouders wonen samen in een huis in de Notificacion Santa Maria (CGVS, p. 4, punt 23-27). Hun huis ligt op tien à 25 meter van de plaats waar u met de molen werkte, heel dichtbij dus (CGVS, p. 11, punt 133-135). U verklaart verder dat uw ouders niet benaderd geweest zijn en de bende niet naar jullie gevraagd heeft (CGVS, p. 5, punt 44 en 47 en p. 21, punt 255-256 en CGVS, 19/24290, p. 18, punt 209). Zij hebben geen problemen met de bende (CGVS, p. 10, punt 123). Ook de grootouders van uw partner, jullie woonden naast hen (CGVS, p. 7, punten 72-75 en CGVS, 19/24290 p. 6, punt 59), zijn niet benaderd geweest (CGVS, p. 7, punt 78 en p. 21, punt 257 en CGVS, 19/24290, p. 5, punt 36 en p. 18, punt 208) en hebben geen problemen met de bende (CGVS, p. 10, punt 124). Gevraagd waarom de bende uw ouders of schoongrootouders niets doet, verklaart u: “Omdat zij problemen hebben met ons. Zij zoeken de mensen die niet hebben samengewerkt met hen. Zij hebben niets verkeerd gedaan (CGVS, p. 22, punt 266).” Die uitleg kan geenszins verklaren dat niemand van hen benaderd werd. Bovendien rijmt uw uitleg niet met de beschikbare informatie over de modus operandi van bendes in El Salvador. Dat

niemand van uw familie problemen heeft gekregen met bende 18 doet er ernstig aan twijfelen dat zij daadwerkelijk op zoek zijn naar u en uw partner om jullie, zoals u vreest, te vermoorden.

In juni gingen de zaken minder en gebeurde het dat u de renta twee à drie dagen te laat betaalde. U hebt vaak te laat betaald (CGVS, p. 17, punt 206-207). Soms waren zij dan kwaad en zeiden ze dat het de laatste keer was dat u te laat betaalde (CGVS, p. 13, punt 156). Gevraagd wat C. zei als hij de renta kwam innen en u niet betaalde, verklaart u: "Hij werd dan kwaad en zei dan, dat dat de laatste keer was dat we te laat mochten betalen (CGVS, p. 17, punt 205)." Gevraagd of u ooit met de dood bedreigd bent, vermeldt u enkel de berichten die u kreeg op 3 oktober. U bevestigt dat u, doorheen uw problemen, enkel dan met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 17, punt 199-203). C. werd kwaad als u hem niet op de afgesproken dag betaalde, u vroeg hem dan om later terug te komen, hij ging akkoord (CGVS, p. 17-18, punt 208-210). U verklaart dat zij niets serieuzer ondernamen, omdat zij belang hechtten aan het geld. Ze werden wel boos om de vertragingen. Gevraagd of ze naast het boos worden, nog iets deden, verklaart u: "Nee. Ze dreigden er enkel mee dat dat de laatste keer was dat ik te laat mocht betalen (CGVS, p. 18, punt 215-217)." Gevraagd of er ooit gevolgen waren voor het laattijdig betalen, verwijst u louter naar jullie eigen beslissing om uw partner te laten stoppen met haar werk (CGVS, p. 18, punt 211)." Uw partner verklaart dat zowel u als zijzelf met de dood bedreigd werden door de vertragingen. Zij deden jullie echter niets, omdat zij het geld wilden (CGVS, 19/24290, p. 15-16, punt 174-178). Het beeld dat jullie schetsen, als zouden jullie over een periode van maanden zeer vaak te laat betalen, zonder gevolgen, is uiterst vreemd gezien de informatie over de almacht en het veelvuldige gebruik van geweld door de bendes in El Salvador. Dat C. telkens met lege handen weggestuurd werd, enkel boos werd maar dan akkoord ging om enkele dagen later terug te komen, kan evenmin overtuigen en rijmt in geen geval met deze informatie.

Uw vader is landbouwer. Zijn oogst dient enerzijds voor persoonlijk gebruik, maar wordt ook verkocht (CGVS, p. 11, punt 140-144). Hij moet geen renta betalen (CGVS, p. 15, punt 177). Het is enigszins opmerkelijk dat uw vader geen renta moet betalen voor zijn landbouwactiviteiten, maar u dat wel moest voor uw molen. U verklaart dat landbouwbedrijven geen renta moeten betalen (CGVS, p. 14, punt 174). Gevraagd waarom u dat wel moest doen, antwoordt u: "Omdat wij een molen hadden (CGVS, p. 14, punt 175). Gevraagd waarom u renta moest betalen, maar uw vader niet, antwoordt u dat hij niet bij hem thuis verkoopt, geen eigen winkel heeft, maar de goederen ergens naartoe brengt (CGVS, p. 15, punt 178). Landbouwbedrijven verkopen hun producten in zakken. U moest renta betalen omdat mensen naar uw molen kwamen om producten te kopen (CGVS, p. 14, punt 176). Uit informatie blijkt dat afpersing voorkomt in rurale gebieden. Een rapport uit 2019 geeft voor El Salvador de suiker en koffie productie als voorbeelden van sectoren die afgeperst worden. Dat er bij jullie een bende aanwezig is die renta eist van de molenaar, maar niet van de landbouwer ernaast, is toch opmerkelijk. Uw verklaringen over de reden waarom u gevisieerd werd maar uw vader niet zijn weinig overtuigend. Dat er aan de mensen die de molen voor u uitbaten geen renta werd gevraagd (CGVS, p. 14, punt 167), is des te opmerkelijker en doet verdere vragen rijzen.

Bovendien vallen deze verklaringen moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen waaruit u net redeneert dat u niet had kunnen verwachten renta te moeten betalen voor een . U wist dat winkels dat wel deden (CGVS, p. 14, punt 167-170). Voor uw partner geldt hetzelfde (CGVS, 19/24290, p. 13, punt 137-141). Gevraagd waarom u niet verwacht had renta te zullen moeten betalen en erop gewezen dat u wist dat handelszaken dat wel deden, antwoordt u: "In het begin zag ik hoe zij geld vragen aan mensen die binnenkwamen. Of aan mensen die water en Coca-Cola verkochten. Ik zag hoe ze geld vroegen aan hen, maar ik had nooit gedacht dat zij het aan ons zouden vragen (CGVS, p. 14, punt 171)." De bende 18 revolucionarios is aanwezig in de Notificacion Conacaste, waar u woonde, en de Notificacion Santa Maria, waar u werkte (CGVS, p. 8, punt 96-98). Bovendien wist u dat alle winkels er renta moesten betalen. Dat u gezien die elementen niet verwacht had renta te zullen moeten betalen toen u een onderneming oprichtte, is weinig aannemelijk en doet vragen rijzen.

Op 2 oktober kwam C. de renta ophalen. Hij zei dat u facebook in de gaten moest houden. Dat u een rit moest maken (CGVS, p. 21, punt 252). Op 3 oktober kreeg u een bericht (CGVS, p. 14, punt 160), ze wilden dat u iemand met renta en wapens vervoerde naar Guayabal. Allereerst roept het ernstige vragen op dat de bende haar criminele plannen zou meedelen via Facebook aan iemand die allermist met hen wil samenwerken en dan ook alle redenen heeft om deze informatie met de politie te delen.

Voorts is het opmerkelijk dat u hen openlijk weigerde en hiermee niet alleen uw eigen leven maar ook dat van uw familieleden in gevaar bracht. U verklaart hierover: "Ja, ik heb geantwoord. Ik heb gezegd dat ik die rit niet zou doen, dat ze mij met rust moesten laten en mij moesten laten werken (CGVS, 18-

19, punt 221-222).” Gevraagd of u niet bang was zo tegen een bendelid te spreken, antwoordt u “Ja, ik had schrik om dat te doen. Maar daarna kreeg ik dat bericht. Ik denk dat ze me daarom hebben bedreigd. Omdat ik die rit niet wou doen. En dat ik moest verdwijnen van die plek. (CGVS, p. 19, punt 223).” Dit verklaart geenszins waarom u zo nodig hen kwaad maakte door hen openlijk te weigeren. Dit gedrag is nog opmerkelijker gezien u reeds op het punt stond het land te verlaten en reeds was ondergedoken bij uw tante. In augustus hadden jullie al besloten het land te verlaten, de vliegtickets werden op 4 september gekocht (CGVS, p. 13, punt 158). U weet dus al dat u op 5 oktober het land gaat verlaten. Op 3 oktober, om 21 uur kwamen jullie aan bij de tante van uw partner. Uit de berichten van M.A. die u neerlegt, blijkt dat u in de vroege ochtend van 4 oktober, meer dan 24 uur na zijn eerste bericht, antwoordde op de berichten. Dat u dat doet, goed wetende dat u de dag daarna toch vertrekt en toch al ondergedoken zit, en hiermee alleen maar uw familie in gevaar brengt – zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg weet te bieden – is zeer opmerkelijk en doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gevraagd van wie de berichten kwamen, noemt u Ariel Ruiz, u spelt zijn achternaam. U verklaart dat u zijn naam enkel kent via deze berichten. U hebt hem nooit gezien (CGVS, p. 19, punt 225-230). De afzender van de berichten die u neerlegt, heet M.A.. Dat u niet weet door wie u precies bedreigd werd, hoewel u zelf die berichten neerlegt is zeer opmerkelijk en doet vragen rijzen.

Op 19 juni stopte uw vriendin met werken (CGVS, p. 18, punt 212). Juni was de periode waarin de molen minder goed draaide en het moeilijker werd de renta op tijd te betalen (CGVS, p. 13, punt 156). Dat zij net dan stopt met werken, is opmerkelijk. Ze deed dat omwille van de schrik die jullie hadden dat haar iets zou overkomen als jullie te laat betaalden. Ze is gestopt omdat ze steeds meer gestresseerd en gedesillusioneerd geraakte (CGVS, p. 20, punt 241-242). Zij verklaart zelf dat jullie zenuwachtig waren en er niet over nadachten (CGVS, 19/24290, p. 17, punt 186). Het was al moeilijk om de renta (op tijd) te betalen, dat uw vriendin net dan stopt met werken, is opmerkelijk. De uitleg dat jullie schrik hadden dat haar iets zou overkomen omdat jullie te laat betaalden en dat zij stress had, kan niet overtuigen.

Jullie verbleven de laatste twee dagen in de Colonia Nao in San Jose Guayabal, bij een tante van uw vriendin (CGVS, p. 14, punt 160 en p. 23, punt 276). Dat jullie niet weten welke bende daar aanwezig is (CGVS, 19/24290, p. 18, punt 214), hoewel jullie naar daar vluchten door bedreigingen van een bende, doet vragen rijzen.

In maart 2020 kreeg u nog een bericht. Deze keer van J.R., alias C. (CGVS, p. 16, punt 185-186). “Hij zei dat hij ging achterhalen waar wij naartoe zijn gegaan. Hij zei dat we naar de VS waren gegaan. Als de migratiedienst ons terugstuurde naar ons land. Dat ze ons zouden zoeken en zouden vinden (CGVS, p. 21, punt 260). Uw vriendin legde het bewuste bericht neer. Er staat niets in over de VS of over de migratiedienst. Mexico wordt er wel in vermeld. Opnieuw lijkt u de inhoud niet te kennen van stukken die u neerlegt om uw asielrelaas te staven. Bovendien werd dit bericht in maart van dit jaar verstuurd. Meer dan vijf maanden na uw vertrek. Wat op zich ook vragen doet rijzen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. De nieuwsartikelen die u neerlegt zijn niet relevant voor uw persoonlijke verhaal. De circulatievergunning van de pick-up is evenmin relevant. Uit de foto's van de pick-up en de molen kan niets afgeleid worden dat uw relaas kan herstellen. De berichten van M.A. zijn deels besproken (cf. supra). De authenticiteit van die berichten kan niet nagegaan worden. Documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas ondersteun. Zij kunnen echter geen ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for**

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

U haalt geen andere problemen aan (CGVS, p. 13, punt 131-132). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet ter discussie. Uw vliegtickets zijn niet relevant voor uw asielmotieven. De authenticiteit van de screenshot van het bericht van J.R. is niet vast te stellen. Bovendien dienen documenten een geloofwaardig asielaanvraag te ondersteunen. Zij kunnen geen ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een beoordelingsfout aan en de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na de samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretisch betoog over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en de door hen geschonden geachte bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, gaan verzoekers in op de verschillende motieven in de bestreden beslissingen op grond waarvan hun relaas ongeloofwaardig wordt geacht en trachten zij deze motieven te weerleggen als volgt: “Verzoekers volharden in hun relaas. Hoewel informatie over het land van herkomst uiteraard belangrijk is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas kan de verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij blijkt te stellen dat deze informatie de precieze *modus operandi* van elk individueel lid van een bende in alle plaatsen en alle gevallen zou geven. Niet in alle gevallen worden familieleden ook bedreigd. Niet in alle gevallen komen er onmiddellijke gevolgen in de vorm van fysiek geweld in geval van vertraging in de betaling van de renta. Economisch is het innen van een renta niet onbelangrijk voor de bende. Het is dus niet onaannemelijk dat de bende de mogelijkheid geeft om met vertraging te betalen. Zolang de persoon blijkbaar onder de invloed en de controle van de bende blijft is het voor hen voordeliger. Verwerende partij blijkt ook een abstractie te maken van de evolutie van de bedreigingen van de bende wanneer zij stelt dat verzoekers tegenstrijdig zijn wat de aard van de bedreiging van de bende betreft. De doelstellingen van de bende zijn uiteraard complex en nemen verschillende vormen aan. Economisch, via de renta. Maar ook politiek wanneer zij de controle op de bevolking willen uitoefenen en hun regels, hoe absurd die ook kunnen zijn, opleggen. De bevolking moet gehoorzamen. Verzoeker loopt uiteraard een risico door het feit dat hij de renta moest betalen en niet meer betaalt. Anderzijds heeft hij een gevraagde gunst geweigerd. De bende heeft hem onder druk gezet op verschillende manieren, en onder andere door hem te zeggen dat hij, gezien hij weigerde mee te werken, zijn woonplaats moet verlaten. In geval van terugkeer vreest verzoeker uiteraard om deze twee redenen. Hij heeft de renta niet betaald en hij heeft verzet gepleegd door de door de bende gevraagde gunst te weigeren. Deze risico factoren dienen cumulatief in overweging genomen te worden. Hoewel zij als tegenstrijdig kunnen blijken vloeien zij uit dezelfde logica: de uitoefening van de controle van de bende op de bevolking en de eis tot gehoorzaamheid. Dat de bende willekeurig te werk gaat blijkt ook uit de algemene informatie. Het is niet ongeloofwaardig dat verzoekers vader en de personen die de molen overnamen geen renta moeten betalen. Het is ook omdat zijn vader geen renta betaalde dat verzoeker niet verwachtte dat hij ook een renta zou moeten betalen. Dat de bende in rurale gebieden ook aanwezig zijn en hun activiteiten uitvoeren is trouwens een recente evolutie in de Salvadoraanse context. Ook blijkt dat de vraag van renta afhangt van de inschatting die door de bende wordt gemaakt van de mogelijke opbrengst van een activiteit. Daarom verwachtte verzoeker ook niet dat hij renta zou moeten betalen. De molen was klein, met een kleine productie en weinig opbrengst. De activiteiten waren voornamelijk naar de colonia gericht en heel lokaal. Hij verwachtte niet dat de bende voor zo'n beperkte activiteiten een renta zou opvragen. Het is ook omdat zijn familie nooit problemen heeft gehad dat verzoeker de gevraagde gunst openlijk weigerde. Verwerende partij maakt een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat het niet logisch zou zijn dat de bende Facebook zou gebruiken. Deze opinie berust op geen enkel objectief element.

Verzoeker stelt dat de bende vaker sociale netwerken gebruikt. Verwerende partij maakt een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat verzoeker een andere naam aangeeft voor de afzender van het bericht dan de naam die op het bericht is aangeduid. Het bericht vermeldt de naam M. A. R.. Verzoekers weten dat er drie bendes aanwezig zijn in de gemeente waar de tante woont. Op de precieze woonplaats van de tante van verzoekster weten zij dat er weinig criminele activiteiten zijn. Dit is de reden waarom zij niet kunnen uitleggen welke bende exact domineert in deze plaats. Ook over het bericht van maart 2020 maakt de verwerende partij een beoordelingsfout door een letterlijke lezing te maken maar zonder oog te hebben voor de mening van de woorden. Dit bericht wordt in een familiale taal geschreven. 'El norte' (het noorden) verwijst naar de Verenigde Staten. 'Cuando te tire para el Salvador', letterlijk vertaald 'wanneer zij je naar het Salvador smijten', verwijst naar een mogelijke uitwijzing. Verzoekers verklaringen stemmen overeen met de inhoud van het bericht. Van de verwerende partij mag er worden verwacht dat zij dit bericht in context met alle nodige nuances onderzoekt en zich niet beperkt tot een letterlijke (en foutieve) lezing ervan. Hun relaas moet geloofwaardig worden geacht."

Wat betreft het objectiveren van het risico in geval van terugkeer en toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stellen verzoekers het volgende. "In de context van El Salvador is het feit dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken een zwaarwichtig feit dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, m.n. op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is. Verzoekende partij is geloofwaardig wanneer zij stelt dat zij reeds het slachtoffer was van de bende. De ernst van de incidenten die verzoekende partij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan kan onmogelijk onderschat worden en moet in overweging worden genomen. In deze context kan nuttig verwezen worden naar artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet." Met betrekking tot artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stellen verzoekers dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 4, 4 van de Kwalificatierichtlijn en een omkering van de bewijslast inhoudt "in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS, 27 november 2014, n° 229.372). Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van depandilla moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is in het bijzonder het geval nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. De gebeurtenis situeert zich in de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) ("un cycle incessant de revanches entre des gangs rivaux et entre des gangs et les autorités Salvadoriennes"; COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (administratief dossier), p. 6). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied en zijn actief in, volgens sommige schattingen. 247 van de 262 gemeentes van het land (COI Focus 15 juli 2019, p. 19). Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen (Conseil des Droits de l'homme des Nations unies, Human Rights Watch...) beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7)." Zij citeren vervolgens uit de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 (p. 28, punt 6.3.) en stellen "Zowel het profiel van verzoekers, hun woonplaats en hun relaas stemt overeen met deze informatie. Verwerende partij blijkt weinig rekening te houden met de objectieve informatie over het land van herkomst om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te onderzoeken. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene: "... (COI Focus, 15 juli 2019, p. 26). Zij betogen vervolgens dat eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan de kans reëel is dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Zij stellen vervolgens: Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden."

Het rapport COL Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3) en van 9 januari 2020 (toegevoegd aan het dossier door de verwerende partij) bevat hieromtrent de volgende informatie: « ... » (stuk 3, p. 10-11 ; COI 09.01.2020, pp. 15-16 en 17); (stuk 3, conclusie, p. 19); (stuk 3, p. 10-11); (Coi 09.01.2020, p. 18). Deze informatie wordt door tal van andere bronnen bevestigd: UNHCR Richtlijnen over El Salvador “...” (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>, p.28-29); UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador: “Gang killings are an integral part of gangs’ exercise of control and power. They are in large majority part of a deliberate strategy targeting, inter alia, rival gang-members; women and girls; individuals resisting extortion or complaining about them; and representatives of public services”; Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption : “AEAS indicated that if someone does not pay the extortion, as a reprisal, gang members will kill the business owner, or an employee from that business, or shoot indiscriminately at the business. [...] Reasons for “disappearing a person” include: infidelity of a female partner, being a family member of a gang member from an opposite gang, suspicion of being a PNC informant, and not paying extortion. Human Rights Watch, *Deported to Danger*, rapport over gedepoteerde Salvadoranen, van februari 2020: “Police officers interviewed for this report thought failure to pay extortion was the most common factor in the killings of deported former US long-term residents because some respond in ways—refusing to pay or reporting demands to authorities—that while typically non-life threatening in the United States, got them or their loved ones killed in El Salvador.” In het licht van de aangehaalde informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd zal worden. Het is dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico. Bovendien is het een algemeen principe dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.” Verzoekers verwijzen vervolgens naar HvJ, 5 september 2012, “Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.”, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 en UNHCR “Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” (Genève, December 2011), § 45. Zij stellen vervolgens dat « Hetzelfde geldt voor het onderzoek naar het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of van de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet ook nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82). Het blijkt uit de algemene informatie dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van het twijfel toegepast moet worden. Dit geldt zowel voor de geloofwaardigheid van het relaas, als voor de zwaarwichtigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van terugkeer. Verzoekers wonen in rurale gebieden van het land en heel kleine zelfstandigen.”

Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat “Het verblijf van verzoekende partij in het buitenland aan zich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, zo blijkt uit de COI Focus Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3) en 9 januari 2020 : « ... » (stuk 3, p. 12; 13; 13-14; 15; 16; 17)” en argumenteren verder dat “Enkel het OIM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen (stuk 3, pp. 17-18). Daarboven stelt de OIM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (COI 09.01.2020, p. 11). Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond: “...” ((COI 09.01.2020, p. 9). Daarnaast stelt Mevrouw Veronica Reyna, dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt

dat hun koopkracht verbeterd is. Dit is ook het standpunt van Mevrouw Karla Rodriguez et een onderzoeker van de UCA (COI 09.01.2020, p. 20). Dit risico wordt ook bevestigd door HRW (stuk 4, pp 48-50 en pp. 89-90). Dit is niet tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij. Dit is ook bevestigd door de recentste COI Focus van 09.01.2020 (p. 13). Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden. Dit bevestigt de informatie van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (p. 12): "...". Op basis van deze informatie dient te worden besloten dat verzoekende partij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan zij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt."

Verzoekers betogen vervolgens dat "Uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zo kan er worden verwezen naar de UNHCR Guidelines van 2016, p. 23 en volgende "...". Deze stelling is ook bevestigd door de COI van 9.01.2020 (p. 10) "...". Ook het COI rapport van 15.07.2019 over de veiligheidssituatie bevestigt deze situatie (p. 6, 11) "...". Ook het recente rapport van Human Rights Watch bevestigt deze realiteit (p. 7.-75). De moeilijkheid om een bescherming te verkrijgen door de nationale autoriteiten wordt ook onderlijnd door de UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens (stuk 4) en de Amerikaanse rechtbanken (stuk 5). In het stuk 4 stelt de UNHCR "Spanish authorities further argue that legislative measures adopted by El Salvador to tackle gang-related violence demonstrate their ongoing efforts to address the problem and that the authorities cannot be regarded as promoting or authorizing such acts. This approach does not assess the effectiveness of those measures or the capacity of the State authorities in the country of origin to effectively protect the persons concerned, believing rather that asylum-seekers could have sought state protection through the available remedies in their country of origin). » Verzoekers citeren vervolgens uit stuk 5 (p. 16 en 17) en stellen dat "in dit heel recente document wordt de situatie in El Salvador nogmaals onderzocht door de UNHCR: "... (stuk 5, p. 20 en volgende). Er is in geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten." Met betrekking tot het intern vluchtalternatief argumenteren verzoekers als volgt: "Ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador kan verzoekende partij evenwel geen veiligheid bieden. Bij een hervestiging zal zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Het zeer recente rapport van Human Rights Watch, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is "... (p. 51 en 69-70). Verzoekende partij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken."

Wat de vervolgingsgrond en de link met de Vluchtelingenconventie betreft, stellen verzoekers dat zij het evenmin eens zijn met de stelling van verwerende partij dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die verzoekers vrezen, veeleer economisch is en geenszins politiek van aard, en dat geen band zou bestaan met de Conventie van Genève. Zij worden gezien als personen die een vorm van verzet pleegden tegen de bende als semi-autoriteit in hun plaats van herkomst.

Wat betreft de interpretatie van de criteria van de Conventie van Genève wijzen verzoekers er op dat de Vreemdelingenwet volgende preciseringen bevat: (citaat artikel 48/3 § 4, e) en 48/5 § 1). Zij vervolgen hun betoog als volgt: "Uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert:« Selon un rapport de la CEAR paru en 2019, la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale. » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15). De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet"(...) According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60.000 gang members reportedly operate in 247 of the 262 municipalities in the country. Stale authorities have been largely ineffective at protecting the population from gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country." (HRW,

Deported to danger, p. 51). Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekende partij vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een(politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Het UNHCR benadrukt in haar Richtlijnen over El Salvador van 2016, onder de titel "Refugee Protection under the 1951 Convention: ..." (p. 28-29)." Verzoekers stellen vervolgens dat het UNHCR exact hetzelfde besluit in haar Richtlijnen over Honduras van 2016 en Guatemala van 2018, twee landen die eveneens geteisterd worden door bendegegeweld, alsook in haar algemene Richtlijnen over vervolging door criminele bendes van 2010: "... (UNHCR. *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*, Geneva. March 2010, § 45-46).

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteren verzoekers als volgt. "In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat "het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren." Volgens het CGVS heeft "dit type geweld bijgevolg geen uitstaans met artikel 48, 4,§2, c van de Vreemdelingenwet". Het CGVS stelt verder dat "het geweld gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit (...)" en dat dit geweld "kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4. § 2, c Vw. (...)" Het CGVS stelt dan nog dat: "Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict." Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst. Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict: "...". In een Policy Brief van november 2018 geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd: "...". (GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, *Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*, November 2018). In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies suggereert de autor dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt "... (Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador's Recent Armed Conflict). In tegenstelling tot de stelling van het CGVS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheidssituatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4. § 2 c) mogelijks wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador. Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel geviséerd zijn dient te worden genuanceerd. In het "COI Focus El Salvador situation sécuritaire" de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen "...". Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador. Er is geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is in El Salvador. Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020 blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistic" doelwitten. Crime can run the gamut from credit card skimming to homicide. It is characterized by violence directed against known targeted victims and targets of opportunity. (...) The threat of violent crime in El Salvador often leads to the curtailment of recreational opportunities. Crimes of every type occur routinely. In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage" beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen "El Salvador is characterized not only by widespread violence but also by the brutality with which the violence is carried out. After firearms, machetes are the most common murder weapon. Often, the aim is not just to kill, but to torture, maim, and dismember the victim. The emergence of an intricate gang culture with its own traditions, rules, and structures has transformed the act of killing into a ritual, filled with intentional references to sadism and satanism. Videos and stories of these killings, which usually involve a group of laughing gang members gleefully hacking away at the body parts of a victim and removing organs, have paralyzed Salvadoran society, creating a pervasive atmosphere of fear: Anybody can be an informer for a gang, nobody is safe, any street can become a crime scene, anybody can

disappear. Public killings are common, accounting for nearly 40 percent of all murders." Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador" de dato 26 november 2018 beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd dooide mara : iedereen is veronderstelt de banderea te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen : "Nearly 20.000 Salvadorans were killed from 2014 to 2017. That's more violent deaths than in several countries that were at war during those years, such as Libya, Somalia and Ukraine. The murder rate - an astonishing 103 per 100.000 inhabitants in 2015 - is still sky-high at 60 per 100,000 in 2017. The culprit in most of these murders is the maras, the country 's powerful, pervasive criminal gangs. The maras, including the infamous MS-13. or Mara Salvatrucha. are active in 94 per cent of El Salvador 's 262 municipalities. In many of these "red zones", gangs are not just a standing danger to public safety but also a de facto authority that exerts tremendous control over residents ' daily lives. In neighbourhoods throughout the capital. San Salvador, residents heading to work or school pass through an informal checkpoint where a bandera - the term the gangs use for their young lookouts and errand runners - asks everyone for a dollar. At many of the roadblocks, the bandera is barely eight years old. But most people fork over the money. Anyone who doesn't pay up might come to regret it later." Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Om deze redenen menen we dat het CG VS een beoordelingsfout heeft gedaan en dat verzoekende de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of tenminste het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet."

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissingen;
2. bewijs dat verzoekende partijen over de juridische tweedelijnsbijstand beschikken;
3. COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights, 30 January 2017, available at: <https://www.refworld.org/docid/588f614c4.html>;
5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS- APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19- 5013, available at: <https://www.refworld.org/docid/5d7a0e544.html> (fragmenten, pp. 15- 24).

3. Nota verwerende partij

In een nota dd. 22 februari 2021 gaat verwerende partij in op de middelen opgeworpen door verzoekers en volhardt zij in het gelijk van de bestreden beslissingen. In de nota verwijst verwerende partij, wat de situatie van terugkeerders naar El Salvador betreft, bijkomend naar de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 (hyperlink) en COI Focus "Salvador. Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020, en wat de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, naar laatst genoemde COI Focus en naar UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna

“Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers leggen hun paspoort en identiteitskaart (kopie) neer, waaruit hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit blijkt, wat ook niet betwist wordt door verwerende partij. Verzoekers leggen verder hun vliegtickets neer, waaruit weliswaar hun reisroute kan worden afgeleid, maar die verder geen relevante informatie bevatten voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. De kopieën van foto's van verzoekers pick-up truck en de molen en de circulatievergunning van de pick-up truck staven hun verklaringen met betrekking tot de broodwinning van eerste verzoeker in El Salvador en houden verband met hun verzoek om internationale bescherming, aangezien verzoekers beweren dat zij werden afgeperst omdat eerste verzoeker een molen voor landbouwproducten uitbaatte. De kopieën van de screenshots van berichten van M.A., waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, worden door verzoekers neergelegd ter staving van hun beweringen dat zij via sociale media werden bedreigd door de bende 18. Hoewel de bewijswaarde van deze screenshots relatief is, gezien het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, stelt de Raad vast dat ook deze documenten verband houden met de redenen waarom verzoekers verklaren El Salvador te zijn ontvlucht.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift, de nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

5.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers aannemelijk maken dat eerste verzoeker een molen uitbaatte voor landbouwproducten. Zoals hoger aangehaald leggen verzoekers kopieën neer van foto's van eerste verzoekers molen en pick-up truck alsook de circulatievergunning voor deze wagen. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij eerste verzoekers professionele activiteiten en de uitbating van de molen niet twijfel trekt. Verzoekers leggen hierover gedetailleerde en coherente verklaringen af en de Raad ontwaart in het administratief dossier geen redenen om hun verklaringen met betrekking tot deze activiteiten als dusdanig in twijfel te trekken.

Verwerende partij meent evenwel dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken omwille van hun beweerd problemen met bende 18 omdat (i) eerste verzoeker niet coherent is over de aard van de problemen met de bende en zijn verklaringen niet rijmen met de informatie over het bendegeweld in El Salvador; (ii) verzoekers niet kunnen verklaren waarom niemand van hun familie, die dichtbij de plaats wonen waar eerste verzoeker werkte met de molen, werd benaderd en dat dit er ernstig aan doet twifelen dat bende 18 daadwerkelijk op zoek zouden zijn naar verzoekers; (iii) het uiterst vreemd is, gezien de almacht van de bendes en het veelvuldige gebruik van geweld door de bendes in El Salvador, dat verzoekers over een periode van maanden zeer vaak te laat betaalden zonder gevolgen; (iv) dat het opmerkelijk is dat bij verzoekers een

bende aanwezig is die renta eist van de molenaar maar niet van de landbouwer; (v) dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoeker niet verwachtte renta te moeten betalen toen hij een onderneming opstartte gezien de Bende 18 revolucionarios aanwezig is zowel in de Notificacion waar eerste verzoeker werkte als de Notificacion waar verzoekers woonden; (vi) dat het opmerkelijk is en hun geloofwaardigheid ernstig ondermijnt dat eerste verzoeker openlijk weigerde op het verzoek van C. in te gaan om iemand met renta en wapens te vervoeren en zo zijn familie in gevaar bracht, te meer hij goed wist dat hij de dag erna zou vertrekken; (vii) eerste verzoeker niet weet door wie hij precies werd bedreigd hoewel hij de dreigberichten neerlegt; (viii) dat tweede verzoekster in juni stopte met werken hoewel het al moeilijk was om de renta op tijd te betalen; (ix) zij niet weten welke bende aanwezig is in de colonia van eerste verzoekers tante waar zij de laatste twee dagen verbleven en (x) in het door tweede verzoekster neergelegde bericht van C. van maart 2020 niets staat over de VS of over de migratiedienst maar wel over Mexico, terwijl eerste verzoeker over dit bericht verklaarde dat hij zei dat hij ging achterhalen waar verzoekers naartoe zijn gegaan en zei dat ze naar de VS zijn gegaan.

Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota van verwerende partij en de verklaringen van verzoekers ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers de beweerde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen door bende 18 niet aannemelijk maken.

In het verzoekschrift volharden verzoekers in hun vluchtrelaas. Zij benadrukken dat landeninformatie uiteraard belangrijk is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas maar stellen dat deze informatie niet de *modus operandi* van elk individueel lid van een bende in alle plaatsen en alle gevallen zou geven. Zij stellen in wezen dat niet in alle gevallen vertraging in de betaling van renta resulteert in fysiek geweld en dat uit de landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador willekeurig te werk gaan. In die zin zou het niet ongeloofwaardig zijn dat verzoekers vader en de personen die de molen overnamen van verzoekers geen renta moeten betalen. Het gegeven dat eerste verzoekers vader geen renta moest betalen was volgens verzoekers de reden waarom hij niet verwachtte dat hij renta zou moeten betalen. Daarnaast wijzen verzoekers op het feit dat de aanwezigheid van bendes in rurale gebieden een recente evolutie is en dat het vragen van renta afhangt van de inschatting die door de bende wordt gemaakt van de mogelijke opbrengst van een activiteit.

De Raad kan verzoekers bijtreden in zoverre zij stellen dat de landeninformatie met betrekking tot de *modus operandi* van bendes in El Salvador niet als een blauwdruk kan worden gezien met betrekking tot de manier waarop bendes in alle omstandigheden opereren. Zo uit de landeninformatie inderdaad blijkt dat bendes in El Salvador alomtegenwoordig zijn en dat zij vaak meedogenloos optreden tegen personen die weigeren renta te betalen of te laat zijn met opgelegde renta te betalen en dat dit ook voor familieleden repercussies kan hebben; betekent dit evenwel niet dat alle bendeleden in alle omstandigheden op dezelfde wijze reageren en blijkt dat hun acties en reacties onvoorspelbaar kunnen zijn. De Raad wijst er evenwel op dat de door beide partijen geciteerde landenrapporten wel een algemeen beeld geven van de manier waarop bendes hun activiteiten, waaronder afpersing, ontplooiën en welke tactieken daarbij gebruikt worden en dat verzoekers ingeroepen vluchtmotieven en hun vrees voor vervolging moeten geobjectiveerd worden in het licht van deze landeninformatie. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekers zelf verwijzen naar hun profiel als kleine ondernemers en personen die een gunst aan de bende hebben geweigerd om hun vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade aan te tonen. In dezelfde zin kan evenwel niet volstaan worden met het verwijzen naar een algemeen profiel en landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen, maar moet dit in het individuele geval van verzoekers concreet aannemelijk worden gemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers hier niet in slagen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij afgeperst werden door bendeleden van bende 18 in Notificacion Santa Maria om volgende redenen. Volgens hun verklaringen woonden verzoekers in Notificacion Conacaste in Orarotorio de Concepcion en baatten zij hun molen uit in Notificacion Santa Maria, dat gelegen is op 10 minuten van hun huis, en waar eerste verzoekers ouders wonen (notities PO eerste verzoeker, p. 4). Volgens hun verklaringen is Notificacion Conacaste een klein dorp waar 35 à 40 mensen woont en dat niet met de auto toegankelijk is (notities PO eerste verzoeker, p. 7) en waarvan de ingang bewaakt wordt door bendeleden (*idem*, p. 8). Zowel in Notificacion Santa Maria als in Notificacion Conacaste is bende 18 revolucionarios aanwezig sinds eerste verzoeker een kind was (*idem*, p. 9). Verder verklaart eerste verzoeker dat verkopers bij het binnenkomen van Notificacion Conacaste renta moesten betalen en dat alle winkels renta werd gevraagd (*idem*, p. 14). Volgens eerste verzoekers verklaringen moet hij omwille van de molen renta betalen, terwijl zijn vader die landbouwer was en die op 10 meter woont van de molen geen renta moest betalen.

Dat de vader van verzoeker, die mais en bonen teelde en verkocht, volledig ongemoeid werd gelaten door de bendeleden, terwijl eerste verzoeker al na anderhalve maand nadat hij met de molen begon te werken werd afgeperst door de bendeleden is, gelet op hun verklaringen dat bende 18 ook in Notification Conaste aanwezig is, weinig waarschijnlijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zij werden afgeperst. Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart dat zij 3 maanden te laat betaalden en dat het bendelid dat het geld kwam ophalen weliswaar kwaad werd maar wel akkoord ging om later te betalen. Gevraagd of de bende verder iets ondernam tegen verzoekers toen ze vaststelden dat ze te laat betaalden, verklaart eerste verzoeker “Nee. Ze dreigden er enkel mee dat dat de laatste keer was dat ik te laat mocht betalen” (notities PO eerste verzoeker, p. 18). Tweede verzoekster verklaart dat ze hen bedreigden dat zij hen zouden vermoorden indien ze niet stipt betaalden (notities PO tweede verzoekster, p. 18, punt 174). Daargelaten dat eerste verzoeker geen gewag maakt van doodsb bedreigingen in tegenstelling tot tweede verzoekster, blijkt uit hun verklaringen dat zij gedurende verschillende maanden te laat waren met de wekelijkse renta en dat bovendien tweede verzoekster op 19 juni 2019 stopte met werken, terwijl zij toen al moeite hadden om telkens de renta te kunnen betalen. Verzoekers verklaring dat zij bang waren dat haar onderweg iets zou overkomen strookt niet met eerste verzoekers verklaring dat de late betalingen geen specifieke gevolgen teweeg bracht behalve dat het bendelid kwaad werd. Bovendien lijkt het niet aannemelijk dat tweede verzoekster, indien zij werkelijk renta moesten betalen en het moeilijk hadden om deze som wekelijks bijeen te krijgen, haar werk zou opgeven een maand voor de renta verhoogd werd tot 50 dollar per week. Dit is des te meer het geval nu verzoekers zelf verklaren dat zij doorgingen met het betalen van renta ook nadat zij de vliegtickets hadden gekocht op 4 september 2019 tot en met 2 oktober 2019 (notities PO tweede verzoekster, p. 18, punt 201).

Voorts blijkt uit hun verklaringen dat ook na hun vertrek en nadat zij dus beweerdelijk de renta niet langer betaalden geen van hun familieleden die in Notificacion Santa Maria wonen, verder benaderd zijn geweest door de bendeleden. Uit de landeninformatie blijkt dat het niet betalen van renta repercussies kan hebben voor familieleden en dat hoe langer het niet betalen van renta duurt, des te hoger de risico's worden dat ook familieleden bedreigd worden (COI Focus, Salvador. Situation Sécuritaire, 12 oktober 2020, p. 15-16). Waar verzoekers kunnen bijgetreden worden in zoverre zij plegen dat niet elk bendelid per definitie handelt volgens de algemene *modus operandi* die wordt beschreven in de landenrapporten, kan de Raad *in casu* niet anders dan vaststellen dat, gelet op het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit een zeer kleine gemeente op het platteland waar ook hun ouders en grootouders nog verblijven, verzoekers' verklaringen niet stroken met de beschikbare landeninformatie en dat, mochten verzoekers daadwerkelijk gestopt zijn met renta te betalen, aangenomen zou kunnen worden dat de bendeleden minstens bij verzoekers' familieleden naar hen zouden hebben geïnformeerd. Dat de bendeleden verzoekers' familieleden helemaal ongemoeid lieten na hun vertrek is dan ook een verdere indicatie dat hun beweringen over de afpersingen ongeloofwaardig zijn en van het feit dat zij niet worden gezocht door de bende 18.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekers niet zouden verwacht hebben dat zij renta moesten betalen toen zij met de molen startten, te meer nu hierboven reeds is gebleken dat volgens hun verklaringen alle winkels renta betaalden en eerste verzoeker al jaren in het dorp woonde. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift ook naar het feit dat eerste verzoekers vader geen renta moest betalen en het feit dat het bedrag van de renta afhangt van de inschatting door de bende van de mogelijke opbrengst van de handelsactiviteit als verklaring waarom zij niet verwachtten renta te moeten betalen. Aangezien het om een kleine molen ging en er weinig opbrengst was, verwachtten zij niet dat de bende renta zouden moeten betalen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers geen plausibele verklaring hebben voor het feit dat eerste verzoekers vader, als landbouwer geen renta moest betalen, en verzoekers als uitbaters van de molen wel. Verder stelt de Raad vast dat uit hun verklaringen blijkt dat ook andere handelaars met kleine opbrengsten, zoals verkopers van coca-cola renta moesten betalen bij binnenkomst in het dorp (notities PO eerste verzoeker, p. 9, 14), zodat zij niet aannemelijk maken waarom zij vooraf geen rekening hielden met het risico dat zij renta zouden moeten betalen. Waar verzoekers aanvoeren dat uit de landeninformatie blijkt dat bendeleden, een inschatting maken van hun inkomsten om de hoogte van de renta te betalen; kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het dan ook weinig geloofwaardig dat de bende eerst 25 dollar per week en vanaf juli 50 dollar per week zouden vragen van verzoekers. Dit is des te meer het geval nu uit hun verklaringen blijkt dat zij al veel moeite hadden om het bedrag van 25 dollar af te betalen en het voor de bendeleden ook duidelijk moet geweest zijn dat dit bedrag al te hoog was, nu zij verschillende keren te laat waren met het betalen van de 25 dollar renta per week.

Tenslotte stelt de Raad vast dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat eerste verzoeker werd gevraagd een bendelid te vervoeren met renta en wapens en hij dit weigerde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 4 september 2019 hun vliegtickets kochten voor België en dat zij op 5 oktober El Salvador met het vliegtuig verlieten. Eerste verzoeker wist op 3 oktober 2019, toen hij het bericht kreeg via facebook dat hij iemand met renta en wapens moest vervoeren, dat zij twee dagen later zouden vertrekken. Dat hij uitdrukkelijk en schriftelijk via facebook weigerde om de rit uit te voeren, bracht niet alleen henzelf in gevaar maar ook zijn familieleden en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de waarachtigheid van de uittreksels uit het facebookaccount dat zij neerleggen bij verwerende partij. De bestreden beslissingen motiveren over deze berichten het volgende: *"Voorts is het opmerkelijk dat u hen openlijk weigerde en hiermee niet alleen uw eigen leven maar ook dat van uw familieleden in gevaar bracht. U verklaart hierover: "Ja, ik heb geantwoord. Ik heb gezegd dat ik die rit niet zou doen, dat ze mij met rust moesten laten en mij moesten laten werken (CGVS, 18-19, punt 221-222)." Gevraagd of u niet bang was zo tegen een bendelid te spreken, antwoordt u "Ja, ik had schrik om dat te doen. Maar daarna kreeg ik dat bericht. Ik denk dat ze me daarom hebben bedreigd. Omdat ik die rit niet wou doen. En dat ik moest verdwijnen van die plek. (CGVS, p. 19, punt 223)." Dit verklaart geenszins waarom u zo nodig hen kwaad maakte door hen openlijk te weigeren. Dit gedrag is nog opmerkelijker gezien u reeds op het punt stond het land te verlaten en reeds was ondergedoken bij uw tante. In augustus hadden jullie al besloten het land te verlaten, de vliegtickets werden op 4 september gekocht (CGVS, p. 13, punt 158). U weet dus al dat u op 5 oktober het land gaat verlaten. Op 3 oktober, om 21 uur kwamen jullie aan bij de tante van uw partner. Uit de berichten van M.A. die u neerlegt, blijkt dat u in de vroege ochtend van 4 oktober, meer dan 24 uur na zijn eerste bericht, antwoordde op de berichten. Dat u dat doet, goed wetende dat u de dag daarna toch vertrekt en toch al ondergedoken zit, en hiermee alleen maar uw familie in gevaar brengt – zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg weet te bieden – is zeer opmerkelijk en doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Gevraagd van wie de berichten kwamen, noemt u A. R., u spelt zijn achternaam. U verklaart dat u zijn naam enkel kent via deze berichten. U hebt hem nooit gezien (CGVS, p. 19, punt 225-230). De afzender van de berichten die u neerlegt, heet M.A.. Dat u niet weet door wie u precies bedreigd werd, hoewel u zelf die berichten neerlegt is zeer opmerkelijk en doet vragen rijzen."* Dat verwerende partij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat eerste verzoeker een andere naam aangeeft voor de afzender van het bericht dan de naam die op het bericht is aangeduid, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, kan niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt dat de afzender vermeld op de door verzoekers neergelegde kopie van screenshots van facebookberichten M.A. is (administratief dossier eerste verzoeker, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3) en niet M.A.R. zoals verzoekers beweren in het verzoekschrift. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verder geen stukken bijbrengen waaruit kan blijken dat de door eerste verzoeker genoemde afzender wel degelijk M.A.R. is, zoals zij beweren in het verzoekschrift en dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaarde dat de berichten werden gestuurd door A.R. (notities PO eerste verzoeker, p. 19).

Waar verzoekers nog aanvoeren dat verwerende partij een te letterlijke lezing maakt van het door verzoekers neergelegde bericht van maart 2020 vanwege C. zonder oog te hebben voor de familiale betekenis van de woorden in het bericht, stelt de Raad vast dat dit verder geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij de beweerde afpersing door C. namens de bende 18 niet aannemelijk maken nu aan hun beweringen geen geloof kan worden gehecht. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen werd het bericht verstuurd op 6 maart 2020, 5 maanden na verzoekers vertrek uit El Salvador. Verzoeker legt geen andere bedreigingen vanwege J.R. neer via facebook noch maakt hij gewag van andere bedreigingen die hij voor of na deze datum zou ontvangen hebben van J.R..

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersing van wege bende 18 waarvan verzoekers beweren het slachtoffer te zijn geweest. Hieruit volgt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 niet zijn vervuld en dat aan verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.3.2. In zoverre verzoekers zich op een risico profiel als landbouwers beroepen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, wijst de Raad er op dat, het louter verwijzen naar een risico profiel niet volstaat om dergelijke vrees aan te tonen. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat met name UNHCR een aantal risicoprofielen vermeldt die mogelijk nood hebben aan internationale bescherming, blijkt hieruit dat dit ook volgens UNHCR afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het komt aan verzoekers toe hun gegronde vrees voor vervolging in hun individuele

omstandigheden aan te tonen en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, zoals blijkt uit het voorgaande hier niet in slagen.

Verzoekers argumenteren verder dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en omwille van het gegeven dat zij reeds eerder werden bedreigd door bendeleden. Zij verwijzen hierbij naar de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en van 9 januari 2020 alsook naar Human Rights Watch, *“Deported to Danger”*, van februari 2020; de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016 (hierna UNHCR *Eligibility Guidelines*); UN Human Rights Council, *“Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador”* en Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: *“El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”*, September 2016.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers werden afgeperst of anderszins bedreigd door de bende 18 in Notificacion Conacaste en Santa Maria in Cuscatlan. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden werden afgeperst en niet betaald hebben of eerder anderszins bedreigd werden door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bende 18 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, dat de ernst van de incidenten die zij in het verleden hebben ondergaan niet mag onderschat worden; dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt; dat verzoekers in rurale gebieden wonen en zeer kleine zelfstandigen zijn; dat de bendes

informatie uitwisselen over personen die bij hen in een negatief daglicht staan en dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te worden, is dan ook niet dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat verzoekers moeten worden beschouwd als personen die een vorm van verzet pleegden tegen de bende als semi-autoriteit; dat dit de uiting vormt van een politieke overtuiging en zij daardoor vervolging vrezen in de zin van de Conventie van Genève, dat er geen intern vluchtalternatief is en geen mogelijkheid tot bescherming vanwege de Salvadoraanse autoriteiten. Dit doet immers geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde afpersing en daaruit volgende problemen met bendeleden van bende 18.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies, tonen verzoekers niet aan dat zij een individueel, reëel risico lopen om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd besloten dat hun verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoekers zich beroepen op hun situatie als terugkeerders en hun verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 5.3.2. van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. In zoverre verzoekers aanvoeren dat uit de COI Focus *“Salvador Situation sécuritaire”* van 2019 blijkt dat meerdere bronnen, waaronder GIWPS en een artikel in het Journal of International Humanitarian Legal Studies de veiligheidssituatie in El Salvador als een gewapend conflict hebben gekwalificeerd en zij in het algemeen verwijzen naar het hoge aantal slachtoffers en de diepgaande gevolgen van het geweld op het openbare leven in El Salvador, stelt de Raad vast dat de door hen geciteerde bronnen grotendeels dezelfde zijn als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat hij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoekers geciteerde rapport van OSAC, het artikel van 30 november 2019 op de website foreignpolicy.com en het artikel Life under gang rule van International Crisis Group, allen eveneens geciteerd in de COI Focus *“Salvador Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, kan niet blijken dat het bendege relateerd geweld in El Salvador

resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. In de door verzoekers geciteerde paragraaf uit artikel *"Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador's Recent Armed Conflict"*, gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies van 23 november 2019 suggereert de auteur dat de situatie in El Salvador onder de definitie van gewapend conflict onder internationaal humanitair recht valt, maar kan hieruit evenmin blijken dat er sprake is van willekeurig geweld in El Salvador.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekers niet aanduiden hoe de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET